

Zwerversliefde deel 1

Simon Lemm liep door het nauwelijks verlichte steegje dat naar het pand leidde waar hij al zijn donderdagavonden placht door te brengen. In sociëteit “De Blauwe Kring” werden dan verschillende tafels bevolkt door voor kleingeld spelende stamgasten, allen fanatieke bridgers, die er stuk voor stuk van overtuigd waren dat ze het spel hadden uitgevonden en daarna tot in de perfectie verbeterd.

Simon was bij zulke avonden graag aanwezig. Niet voor de inzet, want die was klein en hij had andere plaatsen in de stad, waar hij zijn maandinkomen kon spekken, maar zuiver en alleen voor het plezier al die mensen zo breedspakig en vol overtuiging bezig te zien met een spel kaarten.

Simon was in zijn studietijd gaan bridgen omdat een van zijn studiegenoten hem er tijdens een partijtje volleybal op had gewezen dat gezien zijn service hij beter een potje kon gaan kaarten. “Je hebt in ieder geval je naam mee,” had deze eraan toegevoegd. “Hoewel je volgens mij totaal niet weet wanneer je wel of niet moet duiken.” Simon had zich de kritiek op zijn volleykunsten wel aangetrokken, maar na een tijdje kniezen was hij tegen een oproep voor een vierde man bij een bridgetoer-nooitje aangelopen en had zich met veel bravoure aangemeld. Hij mocht meedoen, maar realiseerde zich dat hij van het spel niets wist en had daarom een aantal weken zijn goniometrieboeken opzij gelegd en zich verdiept in een aantal inderhaast opgedoken bridgeboeken. Met succes, want hij was totaal verslingerd geraakt aan het spel met als bijeffect dat zijn studieboeken in de kast waren blijven liggen en hij zijn opleiding nooit had afgemaakt.

Simon was inmiddels over de veertig en niemand wist het fijne van zijn dagelijkse activiteiten af. Sterker nog; niemand wist waar hij woonde en of hij überhaupt wel ergens een vaste verblijfplaats had. Je zag hem overal opduiken waar weleens gebridged werd en hij werd gevreesd om zijn cynisme en zijn afspel maar ook een beetje minachtend “de zwerver” genoemd ondanks zijn altijd nette kleren. Dit laatste gebeurde altijd achter zijn rug want men vermoedde dat je Simon aan de bridgetafel beter niet als vijand kon hebben. Het volgende verhaal was daarvoor door iemand (misschien wel Simon zelf) in het leven geroepen:

Simon bridgede net een aantal jaren, en was daarom van de Universiteit afgegaan, toen hij in een of andere chique sociëteit tegen een oud professor was aangelopen. Deze zat aan een robbertafel waar om redelijk grote bedragen werd gespeeld en men zocht daar net een vierde man. Simon wilde instappen maar de professor ging staan. “Ik ga niet tegen een geflipte student spelen,” bulderde hij, terwijl zijn adamsappel op zijn boordje klokte. “Dit is een nette club, voor nette mensen, waar niet zomaar alles aan tafel kan komen. Daarbij mist iemand die nog geen studieboek vast kan houden zeker het inzicht om een goede partij te spelen waardoor de uitslagen beïnvloed worden.”

De professor ging zo nog een tijdje door, maar had de pech dat hij in zijn eigen club stond aangeschreven als een bullebak en een afschuwelijk onrechtvaardige partner. Een van de omstanders, die Simon kende en wist dat hij een heel aardig spelletje kon bridgen, vond dat dit misschien wel de uitgelezen mogelijkheid was om de professor een lesje te leren. Hij begon de zaak te sussen met woorden als: “Geef die jongen toch een kans” en “het is een vrije club waar iedereen mag spelen.” “Daarbij gaat u gewoon

West zitten en de jongeman Zuid. Zo speelt u tegen hem en kunt u alleen maar profiteren van zijn slechte spel.”

Hoe dan ook, het zaakje werd ook echt gesust en de professor ging, nog altijd rood aangelopen en vastbesloten om die “nietsnut” een lesje te leren, West zitten. Simon nam met een irritant en enigszins uitdagend glimlachje plaats op de Zuidstoel.

Het eerste spel werd gegeven en de professor mocht openen:

♠A75 ♥AV83 ♦HV7 ♣B85

was een heel mooie hand om mee te beginnen vond hij en hij opende 1SA. Noord mengde zich in de bieding met 3♣ en Oost paste. Simon op de Zuidplaats had nog steeds hetzelfde glimlachje om de lippen en keek uitdagend naar West. Hij bood 3SA wat de professor nog roder deed aanlopen. “Wat een vlerk,” dacht hij. “Die denkt zich er zo uit te kunnen bluffen.” Met een stem die alle kopjes in de buurt deed rinkelen doubleerde hij. Toen de bieding naar Simon uitliep, tuitte deze zijn lippen en keek zijn opponent plagend aan. “Redoublet”, zei hij op een zodanig tartende toon dat de professor zich bijna verslikte in zijn woede.

Dit was de bieding:

West	Noord	Oost	Zuid
Professor	van Diemen	Roodvorst	Simon
1SA	3♣	pas	3SA
doublet	pas	pas	redoublet
pas	pas	pas	

♠B94

♥2

♦63

♣HVT9642

♠A75

♠T832

♥AV83

♥T754

♦HV7

♦B952

♣B85

♣3

♠HV6

♥HB96

♦AT84

♣A7

De professor kwam tegen 3SA geredoubleerd uit met ♥3 en Cees van Diemen, die in eerste instantie de ruzie tussen Simon en de professor had gesust, legde zijn imposante klaverenkleur op tafel. De heer Roodvorst, die voor de eerste keer op de club was en al spijt had van zijn beslissing om de betrekkelijke rust van een avondje T.V. om te ruilen voor dit soort gooi-en smijtwerk, legde ♥T. Simon bekeek het spel eens goed. Met de uitkomst had hij al negen slagen binnen en derhalve een heel goede score. Maar scores waren op dit moment niet belangrijk; hij wilde de professor een lesje leren en begon met een oude truc: Hij nam ♥T van Oost met ♥H en vervolgde met ♣A, waarna hij in slag drie ♠H op tafel legde. De professor die de moed al in de schoenen was gezakt toen hij de slagen van de leider begon te tellen kreeg ineens weer hoop: de leider, die jonge vlegel had natuurlijk ♣A sec en probeerde een entree op tafel te krijgen. Met een doordringende blik naar zijn opponent dook hij ♠H en toen de leider ♠V naspeelde dook hij die ook. Zijn groeiende zelfvertrouwen kreeg echter een enorme klap toen Simon in de 5^e slag ♣7 op tafel legde. De zes vrije klaveren werden meegenomen en het leek Cees van Diemen of bij elk klavertje de professor een beetje verder naar voren zakte. Even voelde hij wat medelijden met de grijze leraar, maar op tijd bedacht hij zich hoe de professor zijn medespelers placht uit te kafferen om zijn eigen fouten te maskeren. De volgende eindpositie was inmiddels bereikt:

	♠B	
	♥-	
	♦63	
	♣-	
♠A		♠-
♥-		♥-
♦HV		♦B95
♣-		♣-
	♠6	
	♥B	
	♦A	
	♣-	

De stortregen van klaverslagen had de professor in grote moeilijkheden gebracht. Om nog iets van zijn gezicht te redden had hij afstand gedaan van ♥A en ♥V. Volgens de eerste slag had zijn partner in ieder geval ♥B en die kon de dekking in die kleur bewaren.. Simon speelde nu ruiten naar zijn aas en bezorgde de professor de volgende klap door te vervolgen met ♥B! De arme man wist niet meer wat hem overkwam en het is hem dan ook niet echt meer aan te rekenen dat hij, dolgedraaid door al deze manoeuvres, ♠A weggooid in plaats van ♦H. Simon produceerde nog een kleine schoppen zodat ♠B op tafel de 13^e slag mocht maken. 3SA geredoubleerd plus 4!!

Rond de tafel was het doodstil. De vele kibitzers die allang hadden begrepen dat hier iets aparts aan de gang was keken beurtelings naar de professor en naar Simon. Krijtwit stond de hoogleraar uiteindelijk op en liep in de richting van de garderobe. Na die avond is in de club weinig meer van hem vernomen. Hij schijnt niet meer te bridgen, maar zijn dagen door te brengen met zijn volkstuin. Ook een uitnemende hobby, natuurlijk.